

VINDBRUNN, m. 2. Brunn, der vattnet uppfordras medelst vindning.

VINDBÖJTEL, vi'ndbö'tjel, m. 2. pl. — böjt-lar. (t. *Windbeutel*) Vidlyftig, utsväfvande person, rumlare.

VINDEL, vi'nd'l, m. 2. pl. *vindlar*. Det vridna på snäckor.

VINDELSNÄCKA, vi'nd'lsnä'cka, f. 1. Snäckslägel Turbo.

VINDELTRAPPA, f. 1. Trappa, som går rundt omkring en pelare eller stolpe. — Kallas äfv. Svängtrappa.

VINDFANA, f. 1. Se *Väderhane*.

VINDFJÖL, n. 5. Se *Plogfjöl*.

VINDFLAGRA, f. 1. (sjöt.) En hastig, men snart öfvergående tillökning i vindens styrka.

VINDFLÄKT, m. 2. Fläkt af vinden.

VINDFLÖJEL, m. 2. pl. — *flöjlar*. Se *Flöj, Väderhane*.

VINDFÅNG, n. 5. 1) Yta eller rymd af ett föremål, som emottager vind. *Ell segel har mycket v.* — 2) Se *Ventil*. — 3) Mekanisk inrättning med fyra vingar, som tjenar att moderera hastigheten af hjuls rörelse (i pendelur, m. m.). — 4) Rör, som utifrån ledes in i en kamin eller kakelugn, för att frambringa nödigt luftdrag.

VINDFÄLLE, n. 4. Träd, fällda genom blåst.

VINDGRÄS, n. 5. Se *Anisblommor*.

VINDHUND, se *Vindhund*.

VINDHVIKVEL, m. 2. pl. — *hvirflar*. Se *Väderhvirvel*.

VINDICERA, v. a. 1. (lat. *Vindicare*) 1) Tillvinna. — 2) Återvinna. — 3) Hägna, förfäktas, försvara.

VINDJERN, n. 5. Se *Svängjern*.

VINDKAST, n. 5. eller

VINDKUL, m. 2. Se *Vindstöt*.

VINDLINA, f. 1. Tåg till en häfmaskin.

VINDLING, m. 2. (nat. hist.) *V-ar* kallas gän-gorna på ett snäckskal.

VINDLÅDA, f. 1. Se *Väderlåda*.

VINDLÖPARE, m. 5. Jagthund, som vid jakt håller nosen upp i vädret.

VINDLÖS, a. 2. Utan vind. *V. sjö*.

VINDMÄTARE, m. 5. Se *Anemometer*.

VINDNING, f. 2. Handlingen, då man vindar. VINDPIPA, f. 1. Dragrör hos klockgjutare.

VINDPUST, m. 2. Stark vindfläkt.

VINDRAF, m. sing. Utpressade drufskal.

VINDRAGARE, m. 5. Person, som kyrprar och buteljerar vin åt vinhandlare.

VINDRUFVA, f. 1. Bärklase af vinranken. — *Ss. V-vesaft*.

VINDRÄGG, m. sing. Drägg på vin.

VINDRÄTT, vi'ndrätt, adv. (sjöt.) Med för-stäffen emot vinden.

VINDSDÖRR, f. 2. Dörr till en vind.

VINDSEGEL, n. 5. Se *Vädervealingsmaskin*.

VINDSFÖNSTER, n. 5. Fönster till en vind eller ett vindsrum.

VINDSGLUGG, m. 2. Glugg på vinden till ett hus.

VINDSIDA, f. 1. Den sida, hvarifrån vinden blåser.

VINDSKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Kam-mare på vinden af ett hus.

VINDSKAPPA, f. 1. Den betäckning och fodring, som göres omkring ett vindsfönster.

VINDSKIFVA, f. 1. Se *Kompass-skifva*.

VINDSKONTOR, vi'ndskäntör, n. 5. Litet slängdt förvaringsrum på en vind.

VINDSKUPA, f. 1. Se *Vindskappa* och *Vinds-kammare*.

VINDSNABB, a. 2. (poet.) Snabb som vinden.

VINDSPEL, n. 5. En af en vals och ett hjul af olika diametrar, men rörliga omkring samma axel, sammansatt maskin, som vid valsen har fästad en ändan af en lina, hvilken lindar sig omkring densamma, allt efter som maskinen kringrides, och vid hvars andra ända är fästad en last, som skall lyftas. Se f. ö. *Bråspel, Gångspel*.

VINDSPELARE, m. 5. Se *Vindböjtel*.

VINDSPOF, m. 2. pl. — *spofvar*. Se *Stor-spof*.

VINDSPOLE, m. 2. pl. — *spolar*. En art Beckasin. *Scolopax Phæopus*.

VINDSRUM, n. 5. Boningsrum på en vind.

VINDSTEN, m. 2. (bibl.) Vindeltrappa af sten.

VINDSTILLA, f. 1. Lugnt väder.

VINDSTRAPPA, f. 1. Trappa, som förer upp till en vind.

VINDSTÖT, m. 2. En snart öfvergående, plötsligt kommande och ganska häftig vind.

VINDSVALE, nom. prop. m. (nord. myt.) Vint-terns fader. *V-s son*, vintern.

VINDSVÄNING, f. 2. Väning, som har sitt läge på vinden till ett hus.

VINDTAFLA, f. 1. Se *Vindskifva*.

VINDTHUND, m. 2. (t. *Windhund*) En ras af hundsläktet, stor, med långt hufvud, lång, smal, spetsig nos, smala, korta öron, lång, mager hals och kropp, veka lifvet uppdraget, benen höga och magra, svansen lång och tunn, med gul, brun, svart eller hvit färg; loppet utmärkt skarpt.

VINDTHYND, f. 1. Honan af Vindhundar-nes ras.

VINDUGN, m. 2. Ett slags ugn, der man genom ett starkt drag åstadkommer en ytterst häftig eld.

VINDUNST, m. 5. Se *Vinånga*.

VINDVAK, f. 2. Vak uti isen på sjö eller flod, uppkommen genom vattnets strömning under isen eller genom blåsväder.

VINDÄGG, n. 5. Ägg utan skal.

VINDÅTARE, m. 5. (sjöt.) Fartyg, som vid kryssning ligger vinden så nära som möjligt.

VINDÖGA, n. 4. pl. — *ögon*. *Vindögon* kal-lades, hos våra förfäder, de gluggar på stugutaket, genom hvilka röken utsläpptes.

VINDÖGD, a. 2. Som skelar med ögonen. — *Syn*. Skelögd, Skelände.

VINDÖGDHET, f. 3. Det fel på synen, då man skelar.

VINFÄT, n. 5. Fat, hvori vin förvaras.

VINGAD, a. 2. Försedd med vingar. *Fåg-larne äro v-e. V-e insekter*. (Bot.) *V. stjalk*, på tvänne sidor längs efter försedd med bladartade delar. *V-t bladskoft*, vid båda sidorna beklädt med bladdelar.

VINGBEN, n. 5. Benet, hvarvid en fågelvinge är fästad.

VINGBRED, a. 2. 1) Som har breda vingar. — 2) (fig. fam.) Högmödig, dryg. *Göra sig v.*, högmodas, yfvas.

VINGBREDD, f. 5. Bredden af en vinge (isynn. fågelvinge).

VINGBRUTEN, a. 2. neutr. — *et*. Som fått vingen bruten. *En v. fågel*.

VINGE, m. 2. pl. *vingar*. 1) Kroppsdel hos fåglarna, äfvensom hos några däggdjur (fläder-mössen) och en del insekter, med hvars tillhjälp de fortskaffa sig genom luften. *Hönan försam-*